

hrepenenjem po prosveti in vseh inih zakladih, ki pospešujejo človeško blaginjo.“

Tako upam, da sem primerno, dasi fragmentarno in splošno, označil umetniško stran markantne osebe našega slavljenca, da sem ocenil pravično njegov pomen za splošno narodno življenje in slovensko knjigo posebej. V podrobnosti posameznih poglavij se nisem spuščal, ta intimni užitek si pripravijo prijatelji in častilci Janeza Trdine sami, ko bodo čitali naslednja njegova pisma.

(Dalje prihodnjič.)

Pred smrtjo.

Ah, komaj duha se razvila je sila,
že trka na vrata neprošena smrt,
vsa črna nasproti zija mi gomila,
tak mlad še, a bodem že vanjo zaprt.

Kako mi je solnce veselo bleščalo,
kako me vabila je pisana plan,
in koliko krasnih je misli vstajalo,
načrtov mi koliko vzknilo na dan! . . .

Res, polja prostrana še vsa zelenijo,
škrjančki pod nebom še vedno pojo,
no, ustnice moje poslednji „adijo!“
šepečejo mladi prirodi v slovo. —

Petruška.

Na nebu migljajo zvezdice . . .

Na nebu migljajo zvezdice	Zato jim vse svetno je tuje
in gledajo jasno okrog,	in znano jim je le nebo,
tak daleč je tja do zemljice,	krik zemlje tja k njim se ne čuje,
tak blizu, tak blizu je Bog!	le to, kar duhovi pojo . . .

A mesec, vohun - potepušček,
na zemlji pretakne vsak kot,
in v smehu si trese trebušček,
ko hodi ljubimcem na pot . . .

Petruška.